

ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК

СТРУЧНИ ЛИСТ ЗА СВЕ ПОЛИЦИЈСКЕ РАДЊЕ

„ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК“ излази једанпут недељно. По потреби биће ванредних бројева. Претплата се шаље уредништву у Београду „Краљ-Миланова“ ул. бр. 16., а у унутрашњости код овлашћених скупљача или на пошти. Цена је листу: чиновницима, учитељима, званичницима, општинским писарима и осталим званичницима у опште годишње 12, полугодишње 6 дин. Гостионичарима и механицијима из унутрашњости годишње 12, полугодишње 8 динара. Жандармија годишње 6, полугодишње 4 динара, ну ови се по овој цени могу претплатити само преко својих команданата, полицијске односно пограничне жандармерије. Надлештвима у опште 20 динара на годину. За иностранство годишње 24, полугодишње, 15 динара. Поједини бројеви „Полицијског Гласника“ не продају се. Писма само плаћена примају се. Рукописи не враћају се. Огласи по погодби.

СЛАВА ПОЛИЦИЈСКЕ ЖАНДАРМЕРИЈЕ.

Омашком слагача и коректора изостављено је у прошлом броју, из рукописа, под горњим насловом, ово, што је требало да се одштампана између првог и другог става, у првоме стубцу, а на месту где су три звездице. Ради потпунијег извештаја са ове славе, ми овај изостављени текст доносимо и он гласи:

* * *

„Још у 10 сати пре подне, отпочели су долазити гости. Круг жандармериске касарне беше врло укусно окићен. У дну дворишта подигнут је павиљон сав урешен пиротским ћилимима. По дуварима поређане живописне слике свих владара српских из династије Обреновића, а пред павиљоном према средини, на постољу, у природној величини, стајаше биста блаженопочившег кнеза мученика Михаила. Цео круг беше ограђен зеленилом шуме, а под застрт свежом зеленом травом. На десној страни дуж целог дворишта, беше упарађена жандармерија са једним водом ноћних стражара на левом крилу, у лепом и живописном летњем оделу. На средини дворишта а пред фронтом жандарма, постављен је сто на коме беше колач, кољиво и воштајица. Милина је било гледати ону строго дисциплиновану трупу. Са лица жандарма, видиш и озбиљност и веселост. На стражарима могао је посматрач са уживањем гледати оно лепо њихово одело: плави јелеци ишарани са гајтанима, бели фистани и црвене докољенице, на глави шубара са обореним врхама о коме висе црвене кићанчице. За чудо, у последње време, они се по улицама не виђају више у овоме оделу! Ако је то за то, што по ваздан спавају, да би ноћну службу што савесније одправљали, — онда је оправдано.

ПОЛИЦИЈСКИ РЕЧНИК.

Изборни суд и његов састав.

Поред свију задатака полицијске службе, које руководе службеници ових надлештава, захтева се од њих што више и што веће познавање свију предмета, који спадају у делокруг полицијских власти.

Између осталог рада, долази и *изборни суд и његов састав*. Сваком без разлике полицијском чиновнику, потребно је да зна, како се, на који начин и у каквој форми састављају изборни судови о деоби задругара. Даље, како се доносе решења и одлуке, код полицијских власти о саставу тих судова, тако и састав тих изборних пресуда, које требају да су састављене у законој форми, те да доцније имају своју вредност.

Ми ћемо овде изнети два случаја, и цео ток и једног и другог рада, т. ј. одлуке полицијских власти кад се парничари не могу да сложе на деобу и састав изборног суда, и одлуке полицијске власти и пресуде изборних судова, на случај споразума парничара који деобу траже.

Из ова два случаја видеће се све оно, што спада у делокруг овакве једне радње.

I.

Процедура кад се не пристаје на деобу.

Начелник среза Н.

№ 158.

15. Јануара 189... год.

Н...

Тодор Рајковић из Н., писменом молбом од 30.—9—188. г., тражио је од ово-среске власти да позове Илију Рајковића из Н., његовог задружног брата, те да се сагласе на изборни суд, који ће их у њиховом здруженом имању поделити.

По овој Тодоровој молби позват је Илија, па упитан према захтеву његовог брата Тодора, односно деобе, изјавио је, да он на деобу не пристаје, дајући за то разлога, што Тодор тражи, да се земља, постојећа у атару села Бегељице звана „Муљиновац“ дели као принов, док је међутим ова земља старина.

Разлог.

Пошто овде нема сагласија, какво се по §. 433. грађ. пост. тражи те да се изборни суд образовати може, то начелник среза Н. на основу изложеног и поменутог законског прописа и закона о таксама

Решењем

овим упућује молиоца Лазара надлежном грађанском суду, да тамо тражи деобу имања, те да судском пресудом Илију нагна на деобу.

Такса у 5 дин. плаћена је.

Деловођа, писар:
Јов. Стојићевић.

Начелник срески:
Исајио Бркић.

II.

Процедура где парничари пристају на деобу.

Начелник среза Н.

№ 500.

28. Августа 189... год.

Н.

Марко Јанковић из Сланаца, на протоколу код ово-среске власти изјавио је, како се задружни живот између њега и његовог брата Радована Јанковића из Сланаца побркао и неслога породила, те због тога не могу даље остати у задрузи, захтевајући, да се Радован позове ради споразума на састав изборног суда, који ће извршити поделу целокупног покретног и непокретног задружног њиховог имања, пошто се предходно од целокупног имања одвоји уживање њиховој матери Станији.

Према овом захтеву власт ово-среска на дан 23. Јануара 189... г. добавила је оба парничара, који су се споразумели, како на избор судија тако и на поделу имања.

Они су изабрали сваки за себе по једног судију и то: Марко, Милорада Петковића а њему за заменика Димитрија Јовића, оба из Сланаца, а Радован за судију Светислава Марића а њему за заменика Драгутина Јовановића оба из Сланаца.

За председника овог изборног суда, парничари се нису могли сагласити, па су због тога оставили право напред именованим изабраним судијама, да они сами именују лице за председника изабраног суда, и кога они изберу да ће за њих парничаре — бити обавезно.

Према овом споразуму парничара како о подли имања, тако и о избору председника, позвате су напред поменуте изабрате судије ради избора председника, па се ни они нису могли да сагласе за избор истог, те су тако и они оставили ово-средској власти, да она сама наменује које хоће лице за председника, па ће према томе, овај исти избор бити обавезан за њих, судије и парничаре.

Разлог :

Пошто су испуњени услови из §§. 434., 435., 436., 437. и 438. грађан. поступка, споразумом парничара, како о саставу овог изабраног суда, тако и о начину поделе непокретног и покретног имања, приновок, живог маља, прихода, примања и дављања, једном речи, целикупног задружног имања, то власт среза Н. на основу свега изложеног, с погледом и на закон о таксама

Решава :

да се изабрани суд за ову деобу састави на дан тринајестог новембра тек. год. код куће парничара и на месту деобнога имања у 9 сати пре подне, ради поделе целокупног задружног имања, придржавајући се строго XVI. главе грађ. суд. поступка.

За председника овог изборног суда а по овлашћењу изабраних судија, власт ово-средско, на основу §. 437. другог става грађ. поступка, одређује за председника овог изабраног суда, Ђура Тешића из Н. а њему за заменика Саву Марковића из Н. коме ово решење одмах у препису саопштити, и на реверсе му предати; за тим исто саопштити како парничарима, тако и изабраним судијама и њиховим заменицима, и по извршењу овога урадити даље шта треба.

Парничарима препоручити, да имају на уму пропис §. 442. грађ. суд. поступка.

Такса за овај рад у — динара наплаћена је и на акту № 500 прилепљена и прописно уништена.

Деловођа :

Мих. Ристић.

Начелник средски :

Божа Јевремовић.

III.

Пресуда

изборнога суда по предмету деобе имања Марка и Радована браће Јанковића оба из Н.

Судили су :

Председник суда :

Ђура Тешић.

Судије :

Милорад Петковић.

Светислав Марић.

Деловођа :

Тодор Богдановић.

За деобу.

На основу решења начелника среза Н. од 28. Августа 1897. год. № 500. састао се данас изборни суд на лицу места, а у кући парничара браће Јанковића, који изјавише :

„да су њих двоје поделили све, како покретно тако и непокретно имање, на равне части од пре 8 година, да засебних кућа немају, већ да и данас у једној кући станују, па како нису испуњавани услови по њиховом међусобном уговору о деоби, то су у тој цели и одредили изборни суд који ће деобу извршити. За овим су се парничари сагласили, да се целокупно имање подели на следећи начин :

да Марко и Радован буду дужни дати њиховој мајци Станији на уживање, до њене смрти, једну њиву у „Точку“ од једног дана орања, сем тога и ливаду у „Крепи“ обе у атару села Н., на ма код кога сина она седла буде.

Како је упитана мати на све ово пристала, то изабрани суд

Пресуђује :

да Марко и Радован буду дужни дати својој матери Станији на име уживања до њене смрти, речену њиву у „Точку“ од једног дана орања и ливаду у „Крепи“ од 2 дана орања, а после њене смрти, да буде дужан онај, код кога је била на издржању и који је то њено имање заратио и уживао, по закону наше православне вере сахранити и све издатке сносити, како око сахране, тако и око подушија, а после њене смрти да се исто имање између парничара Марка и Радована на равне делове подели.

Од непокретности има припасти Марку :

а) један астал, две столице, пет буради двојке, четири акева и т. д.

А на део Радовану :

б) две столице, седам разних буради и т. д.

Од непокретног има припасти Марку :

а) једна кућа са плецем у селу Н. атару општине Н. до комшија : Н. Н. и т. д.

А на део Радовану :

б) једна ливада у атару села Н. звана „Мисачи“ до комшија Н. Н. (описати границе), једна њива у месту званом „Дулуми“ до комшија (описати границе) и т. д. и т. д.

Трошак око деобе, да браћа на равне части снесо.

13. Новембра 189... г.

Н...

Деловођа :

Тодор Богдановић.

Председник
изборног суда :

Ђура Тешић.

Судије :

Свет. Марић.

Милорад Петковић.

Изборни суд кад закључи свој рад, дужан је овај предмет, према §. 442 грађ. суд. поступка, пошто изда у препису овакву пресуду са потписом свију судећих судија, парничним странама на рецензи, послати са преписом ове пресуде и решења полицијске власти, првостепеном надлежном окружном суду најдаље за 15 дана од како је пресуду изрекао, и тада је изборни суд свршио свој рад и престаје даље дејствовати.

Противу ове пресуде изборног суда, има места жалбе на првостепени окружни суд, за случајеве, који су предвиђени у §. 444. грађанског суд. поступка. Рок је 15 дана од дана пријема.

У случају да нема жалбе, првостепени окр. суд олашује ову пресуду за извршну, — и ствар се са тим свршава.

ОДГОВОР НА „РЕДАК СЛУЧАЈ“.

(Уредништво је од г. С. адвоката, добило овај напис, у коме су изложене његове мисли на белешницу нашу : *редак случај*, штампаној у 20. бр. нашега листа).

Морам признати, да се слажем са оним, који је овај случај на јавност изнео, да је то одиста редак случај. Још би само додао, да је он и јединствен у судској пракси, кад је првостеп. суд могао одобрити и онако решење полицијске власти од 21. Марта 1898. год. донето по оптужењу Т. за кривоклетство, које се оснива на погрешном схватању саме ствари, а тако исто и законских прописа, што изазива и моје чуђење, да је и суд могао оснажити такво решење. Да објасним ово.

1. Првостеп. суд оснива решење о „прекинутој“ истрази, кад ова, као што се је јасно види из самог решења *није била ни отиошта*. Откуда се је дакле могла прекидати !! На основу чега?

2. У полицијском решењу се узима *куповина* и *продаја вина као полутрговачки посао* само за то, што купца Т. као казеницу сматра као не трговца.

Па шта се онда има разумети под „целим трговачким послом“, кад је оно само „полу“, или, шта је онда „трговац“? Да ли је то оно лице, које извесне ствари купује од другог лица у цели препродаје? Ако је то, онда, да ли казеница купује од винарског трговца вино, да га сам пије, или га купује у цели препродаје другоме лицу?

Кад га дакле купује, да га другоме препрода, сматра се, да је закључно „трговачки посао“ а кад је овај закључно, онда се исти по §. 75. трг. зак. *може доказати сведоцима*. Ово моје тврђење поткрепљује и пресуда Апелационог Суда од 26. јануара 1895. године № 251., коју је и Касациони Суд оснажио под 21. августа 1896. год. № 4000/95. Ова је пресуда донета, такође, на основу исказа сведока о дугу, који је произишао од куповине и продаје вина у суми од 600 динара. Пресуда је извршена и сада се налази у истом кварту палилулском ради извршења, коју сам предао 28. Априла тек. год. Дакле, много извршења, него што је квартал донео оно своје решење о „прекидању неотпочете“ истраге. Према томе држим, да је квартал имао пред очима ову пресуду при решавању горњег дела, не би могао изнети онакав разлог : — да је куповина и продаја вина између казенице и винарског трговца само „полу“ а не „цео“ таговачки посао, те према томе, да се не може ни доказивати сведоцима код јасног прописа §. 75. трг. зак.

Не изилази ли из свега овога, да је, како решење полицијске власти, тако и судско, противно закону. И ја могу само да жалим, што је ово решење по закону коначно, и што је

рассматрање оваквих решења о „прекидању“ истрага законом одузето Касациономе Суду и дато првостепеним судовима, јер потпуно сам убеђен, да овакво решење ни у ком случају Касациони Суд не би оснажио. За то се није требала у поменутом броју „Полицијског Гласника“ унети она клаузула: да се овај случај препоручује иследницима као пример у појављеним случајевима, јер и ако је Првостепени суд, по моме мишљењу, погрешно, што је онакво решење полицијске власти оснажио, ипак он није „општа седница“ Касационога Суда, те да његове одлуке могу да служе иследницима на углед у појављеним случајевима.

Оволико сам сматрао за потребно, да одговорим износиоцу овог „ретког случаја“.

О самом пак овом конкретном случају, ако буде потребно, говорићу особено, те да се види, да ли је у опште требало овде отпочети кривичну истрагу за кривоклетство, и ако ја врло добро знам, да је у криминалистици најтеже доказати, да се је неко са знањем криво закleo.

20. Маја 1898. год.

Београд.

С.

адвокат.

НВ. Уредништво задржава право, да у једном од идућих бројева изнесе своје мишљење, и на „Редак случај“ и на овај одговор.

ИЗ ЦРНЕ КЊИГЕ ЈЕДНОГ ПОЛИЦИЈСКОГ ЧИНОВНИКА.

(у преводу М. П. Јовановића).

2. ЊЕН УБИЦА ?

„Ваше име?“

„Доралича Витали“.

Доралича! Какво лепо и поносно име, а како је тужна и јадна она, која, под тим именом, растрзана најдубљим болом, преда мном стајаше!

То што ми причаше, беше нешто, што сваког дана бива, што сам слушао већ по сто пута у својој служби, која ме често подсећа на муклу исповедаоницу у цркви. То беше историја једног несрећног брака из реда пролетера. Па ипак, она је привлачила сву моју пажњу, било због тога, што се у нежном и може бити до скоро лепушастом лицу ове младе жене огледаше ова тешка патња душе, или што је са осећајем нежности покушавала и да брани свога мужа, чија је бруталност у њој налазила трпељиву жртву. Она није својом вољом мени дошла, него сам је ја био позвао, јер су ми сажаливи суседи јавили, да је муж најсуровије злоставља. Кад је запитах, је ли то истина, она ми одговори само: „он је мој муж“. И нехотице помислих при том на хришћанске мученице, које у страшним мукама умираху са речима: „Христос је мој Бог“.

„Он нема права да вас туче, и ако вам је муж, ни да тиме узнемирава суседе“.

„Виторио је гневан, а и није му лако. Тешким радом заслужује он свој новац“.

„Који расипа са лакомисленим људима и у — још горем друштву“.

Бледи образи младе жене од један пут поруменише.

„То је несрећа“.

„За коју је сам крив. Он је дотле дотерао, да све, што преко недеље заради, даје једној блудници, а његова добра жена мора радом својих рџку да заради деци хлеб“.

„Ливија је змија, која га је уплела и залудела. Да није ње, Виторио би био добар и ваљан, какав је био кад је узео за жену мене, сироту девојку. Нека би му Бог очи отворио, ако не мене ради, а оно бар наше сироте деце ради“.

„То и ја желим. Да то ускоримо, бићемо принуђени, да се нешто за вас састарамо“.

„Полицијом? Милостиви Боже, ако Виторио дозна да сам овде била...“

„Умирите се, нећемо у први мах дирати вашег мужа. Ми имамо срестава, која ће посредним путем дати по вас повољан резултат, ако је та Ливија сама крива“.

„А ви ми обећавате, да ће за мог мужа остати тајна да сте ме звали овде?“

„Дајем вам реч“.

„Хвала Богу. Ви знате да нисам из својих побуда овде дошла, па ипак, ако би за то дознао, — могла бих погинути“.

Три дана доцније добио сам рапорт, да је моја одлука, по којој се Ливија Н., љубазница Виторија Виталиса, из нашег полицијског рејона има протерати — постала извршена.

Ми смо свој задатак испунили, сад је Дораличина ствар, да свога мужа врати његовој породици.

Приметивши то, хтедох акат оставити као свршен. Но у том баш тренутку јави се инспектор Р.

„У предграђу Сан Бенедета, кућа бр. 23, несрећан случај са женом столара Виторија Виталиса. Идем ради увиђаја дела на лице места“.

Изненађен овим, ја скочих.

„Жена Виторија Виталиса? Онда ћу вас пратити господ. инспекторе.“ —

Несрећа беше свршена. Да ли само несрећа?

На бедној постељи, у соби, у којој беше једва најнужнији намештај, лежаше ова жаљена вредна жена, лица као смрт бледа. Наш полицијски лекар стајаше поред ње и притискаше јој главу марамом, водом наквашеном. Крв продираше кроз марама, барица крви ширила се до подножја постеље.

„Како се то догодило?“ упитах лекара.

„Жена се посвађала с мужем, па, кад јој изгледаше да ће палетети на њу, склизнула се и стропоштала натрашке тако несрећно, да је потиљком ударила о ивицу кревета и смртносно се повредила“.

„Смртоносно?“

Лекар климну главом и промени завој.

„Мислите ли, доиста, да то беше само несретан случај?“

„Сама страдалница, која мало час при свести беше, то ми је изјавила“.

Доралича на то отвори очи. Поглед, прекоран и пун преклињања, као газеле на смрт поведене, паде на ме, остављајући у мени утисак незаборављив.

„Моја сирота, несретна деца!“ уздахну она.

„За њих ће се састарати!“ измаче ми се преко усана.

„Отац им се мора одржати. — Госп. Комесару, верујте речма једне која умире — то беше проклети случај — до њега нема никакве кривице. — О, Боже!“

Са болним уздахом завали се она натраг и очи јој се затворише, да се више никад не отворе. —

„Где јој је муж?“ упитах.

„Суседи задржавају га са децом у кујни“.

Ја се упутих тамо. Троје деце уплашене стајаше у углу једно уз друго, пажени неком сусетком. Она не плакаху, на свађу бежу навикнута; о ужасу, који се догодио, немадоше појма. Виторио Витали сеђаше код огњишта и из очајања чупаше своје косе. Ухватим га за руку и уведем у собу крај постеље умрле.

„Дораличо!“ викну он громко и паде преко мртва тела.

„Моја несрећна жено, опрости ми, што сам те...“

Грчевито јецање гушаше му речи.

Пошто прође овај први излив беспритворног бола, метнух руку на раме његово и рекох му:

„Виторио Витали, последња реч твоје жене беше, да је смрт њена дошла несретним случајем, за који ти ниси крив. При свем том, по закону, ти нам мораш одговарати. Ти се стављаш у притвор“.

„Misericordia! Сирота деца!“

„На послетку помишљаш на своју децу? Знај, Виторио Витали, да твоја сирота жена није узалуд умрла мученичком смрћу“.

Виторио Витали предат је пороти. То је била срећа. Где је у колегије државних судија само разум, код поротника превлађује често саучешће у осећању. Последње речи несрећне жене за поротнике бежу важније од свију основа који теретише Виторија. Виторио Витали беше ослобођен. Из апсане отишао је право на гробље.

Над гробом сироте мученаце, на шта ли се закleo?

Виторио Витали од тада ради ревније но икада; постао је ваљан отац својој деци.

Доралича може мирно да почива!

НАИШЛИ НА МАЈСТОРА.

Мехадија је лепа. Преко ње Бог је излио свој благослов.

Најбоља друштвена елита, тамо се стиче, не толико ради лечења, колико ради прохаћања и уживања... Салони „Херкулес-бада“ пуни су одабраних гостију... Забава је разнолика. Младеж шета, игра, ужива у музици и излѣтима, а остарија класа налази уживања за себе на другој страни ове дивне панораме...

Разуме се, да је у Мехадији, поред других забава, врло радо призната и забава — коцкање.

Коцка је тамо разнолика, као што је разнолика и народност која се у њу стиче. Поред „рулета“ игра се „макао“; после „фарбл“; вист, „фрише-форе“ и — ко ће све те модерне игре избројати?... Не треба казати, да се за сваку такву игру налазе и прави мајстори, вештаци, управо „вилладелфије“ који тамо дођу са неколико наполеона, а враћају се са тешким ценовима и буђеларима, као прави — Крџи.

Године 18** беше необично много гостију. Пролеће је рано ослабило... Природа је мирисала новим, свежим, подмлађеним животом... Мехадија изгледаше као невеста, која је на себе навукла ново рухо, урешено ружама, миртама и камелијама... Све те на њој опија, заноси... Где год бациш око, свуда налазиш нову чар, ново уживање. Кад око ужива, онда се и душа напаја насладама и лепотама божанствене природе.

Тада, поред многих страних гостију, била су тамо и наша два Србина. То су људи префињеног укуса. Њих познаје сваки наш прѣчанин. Поред укуса за тоалетом, они су били јединствени матадори у — мешању карата... То им је био занат, занимање, друштвен положај. У томе су били дотерали до — савршенства... Нема те фабрике у Европи, која би пронашла карте, и да они на њима не запазе боју, служећи се оним пругама на полеђини, као што се морнар служи компасом на пучини неогледног океана. Они су ту дошли да „изигравају“ велику господу и да сачекају какву жртву, коју ће до голе коже опљачкати...

У то доба, виђао се на бањскоме шеталишту један човек, који је обратио на себе општу пажњу бањских посетилаца... Беше то човек лепе спољашности, фино одевен; манира отменних... Волео је, да се сâм шета; да сâм руча и вечера и да троши, као какав сопственик богате плантаже у Африци...

Наша два Србина узастопце га праћаху. Њиховим очима није измакао овај непознати Набоб, већ су му пратили сваки покрет и о њему се расчитивали код бањске послуге.

— Господин је странац. Говори српски, мађарски и немачки, гласно је одговор бањске послуге.

— А много троши?

— Управо — баца!...

То је било довољно, да се наша два Србина договоре о плану, којим би странца уловили у своје мреже...

Улоге су поделили. Један ће се приближити странцу и стећи његово пријатељство, а за тим ће га намамити да се коцкају, па да га „ошишају без маказа“... Речено — извршено.

Онај старији Србенда (оба су била из прѣка) приближи се странцу. Онако фино, са пуно такта представи му се:

— Ника „чапља“ из Новог Сада... рентијер...

— Марко Лалин из Кикинде — велепоседник...

— Драго ми је...

— Мило ми је...

Упознаше се. Разговор се окретао час с једнога предмета на други. Нису имали довољно речи, да похвале лепоту природе, која их са свију страна окружаваше. Ника „Чапља“, чешће је погледао ни дебео ланац свога новог познаника, који га чак по трбуху шибао. Злато беше чисто, француско, тешко 20 карата... Гледа „Чапља“ и диви се...

— Па како се овде проводите?

— Дуго ми је време...

— Играте ли билијара?

— Не!

— Виста? рулета?

— И то не?

— Онда без сумње фарбл?

— По мало, тек да ме прође време...

„Чапља“ једва то дочека. Поче га салетати, да се мало „позабаве“. Наћи ће лако трећег... Има их пуна Мехадија...

Па онда, ово је велепоседник; човек богат, са пуним буђеларом, који изгледа као надувана лопта... Таман онакав, као што треба њему и његовоме другу бања-Лаки...

Странац на једвице јаде пристаде, да се мало поред фарбл позабаве... Уђоше у собу за картање... Тамо је већ седео бања-Лака и очекивао на исход мисије свога друга...

— Ха, ено нам трећег, викну на глас „Чапља“. Ово је наш земљак. Господине Лако, молићемо, да нам правите мало друштво...

Бања-Лака се лењо подиже и приђе „Чапљи“.

— Шта заповедате?

— Да се картамо. Онако, „клаји ваје“... Хоће те ли?

— Не браним, и тако ми је дуго време. Ал', молим, под условом: само „клајп-ваје“?

— Тако и ја велим...

Седоше за сто и почеше играти. Странац је био миран... Ни једном цртом на своме лицу не показиваше узрујаност или жудњу за новцем... Миран, тих, присебан, он је држао своје карте и готово механички метао тражено „коштање“...

Игра је текла мало подуже. „Чапља“ и бања-Лака узврпозили се. Тера их „пех“ да не може горе бити. Истресоме готово све ценове. Пред странцем грдна гомила сребра, злата и банака. Он само згрђе и мирно игра... Ретко је кад говорио, сем ако је поједину карту коштао. „Чапљу“ и бања-Лаку облио зној к'о грашак, а странцу чело мирно и глатко, као да је сад тек за сто сео.

Већ је игра на измаку. „Чапља“ и бања-Лака метуше своје последње улоге... И то изгубише...

— Доста је за данас, вели јетко „Чапља“.

— И ја велим, додаје бања-Лака.

— Молим, молим, вели мирно странац. Можемо, ако хоћете играти за ваше сатове и ланчеве. Примам их у „шнур“ као... „звечећу монету“...

„Чапља“ и бања-Лака погледаше се. У једноме тренутку споразумеше се.

— Па можемо...

И опет седоше за сто и одпочеше игру. Није прошло ни неколико тренутака а оба златна сата и ланца сподобише се у странчев џеп.

— Е, сад је доста... љутну се опет „Чапља“.

— И ја велим, додаје расејано бања-Лака.

— Молим, молим, настави мирно странац. Можемо, ако хоћете да играмо за ваше њилибарске „мундштикле“. И њих примам у „шнур“ као готов новац.

И опет се обе Србенде погледаше. О час се споразумеше. Седоше опет за сто и игра одпоче... Странац је однео и обе лене, њилибарске „мундштикле“.

— Ово је много! викну „Чапља“. Такав „малер“ не памтим да сам кад год имао...

Бања-Лака приђе странцу, оштро га погледа у очи па рече:

— Ви нисте обичан „пасажер“?

— Као и ви!

— Од рулета?

— Наравно...

— Па како се зовете?

— Господо моја, част ми је преставити се: ја сам из Београда, људи ме прозваше „грба Лаза“ а као што видите немам грбе.

„Чапља“ и бања-Лака зинули од чуда. Тај великан коцкарски; тај ђеније карташке игре, тај ђаво над ђаволима стоји пред њима миран и хладан, са пуним ценовима и са пакленим осмехом на уснама.

— Ми смо дакле наишли на правога мајстора?

— Као што видите. Него, знате пита. Једна пословица вели: ко другом јаму копа, сâм ће у њу пасти. Но опет за то биће те вечерас моји гости...

— А ретерација?

— Пешке па — кући, гласно је одговор овог карташког обр-мајстора... Кући, па се учите на — старим картама...

ИЗ ПОЛИЦИЈСКОГ АЛБУМА.

Никола Милошевић. Био је некада поштен и честит за-
нација — памуклијаш, а сада лопов и варалица. Он је родом

из Херцеговине; има 28 год., по занимању је кал-
фа памуклијашки; у Ср-
бији живи од пре 20 го-
дина. Три пута до сада
падао је под истрагу због
крађе и прављења лаж-
нога новца и свих три пута
пуштен је из недостатка
доказа. Веома бистар по
природи а потпуно „шко-
лован“ по апсанама, Ни-
кола увек ради смишљено
и обазриво. Кад је пре
два месеца дана долазио
у Београд у намери да
једном овдаш. лицу про-
да калупе за прављење
лажног новца, он је био
толико обазрив да калу-
не није хтео собом узети
у Београд, већ их је зако-
пао на неком месту у близини „Чукарице“. Кад га је полиција
другог дана, по његовом доласку у Београд, ухватила и претресла, није код њега ништа нашла. Писар који је вршио претрес, пуцао је од муке, а Никола му се у очи смејао. Каква обазривост! Каква дрскост!

Пресудом кварта доњолескег од 18. марта т. год. № 1571, Никола је кажњен са десет дана затвора и прогонством у окр. пожаревачком. Из прогонства вратио се после три дана али је одмах ухваћен и поново кажњен са 15 дана затвора и прогонством у исти округ.

Године 1896. Никола је био под истрагом због опасне крађе, коју је извршио пок. А. Христодули, адвокату, а прошле 1897. у Шанцу и Ваљеву одговарао је за прављење лажног новца.

Нека се запамти његов лик. Биће од користи и полицији и друштву.

Новак Урошевић и Живота Стаменковић. Ова два ло-
пова налазе се сада у притвору код првостепеног крагујевач-
ког суда, јер су решењем

суда од 10. априла тек. год. № 8906 стављени под суд. И Новак и Живота раније су живели у селу Жировници, ср. крагујевачом, где су и рођени. Они су по занату шећерције. Тај посао вршили су код својих кућа, а израђени еспап продавали су по вашарима, саборима и осталим свечаним селским скуповима. Продавајући шећерлеме, они су узгред по који лажни динар и никл протурали. Тако су у марту месецу ове год. Радомиру Станојевићу и Живку Стевановићу, сељацима из Жировнице, на селском скупу у истом месту потурили три лажна динара. Ови су те динаре чували неко време и кад је наступила потреба да их утроше, они су покушали неком трговцу да плате рачун. Трговац је одмах приметио да су динари лажни и то им је казао. Знајући од кога су исте узели, оду ови да Новака и Животу питају, зашто су им дали ове лажне динаре. Но они се не дадоше ни опеопелити и почеше се будити, говорећи, да они те динаре нису њима ни дали.

Живота. Новак.

— Море Новаче, а и ти Живота, дајте ви нама за ове таптузе праве новце, рече Радомир.

— Ама батали ћорава посла. Какве динаре ви тражите од нас, дрско одговореше ови лопови.

Видећи ови да лепим не иде, не буду ти лењи но оду и ствар доставе начелнику среском г. Скендеровићу, који одмах нареди строгу истрагу и претрес станова. У близини Новачке куће власт нађе 15 лажних динара, а у згради код Животе нађу калуп и у њему три лажна динара. Истрагом је утврђено, да су и они потурени динари и они нађени код окривљених у свему једнаки и направљени оним истим нађеним калупом код Животе. Динари су тако вешто израђени да се голим оком не може ни у чему другом разликовати од правих, до једино, што су по боји нешто мало црњи од првих... И Новак и Живота опасни су лупежи и фалсификатори, и да се овај случај није догодио у селу одакле су, још ваљда не би похватани били. Ко зна, колико су већ ови неваљалци до сада протурали лажних новаца. Чак се сазнаје, да су у цељи протурања лажнога новца ишли и ван Србије.

Што смо у могућности да изнесемо слике ова два лопова и фалсификата, заслуге је г. Обрада Јов. Стајића, вредног званичника ср. крагујевачкаг, који нам је послао и податке за биографију. Ми не можемо а да овим путем не похвалимо рад г. Стајића, који даје доказа да с вољом врши своју дужност.

Драгољуб Милојевић, звани „Јагодинче“, лопов и кесарош. Родом је из Јагодине, има 19. година, малог је раста,

сувоњав, црномањаст, има велике црне очи и густу црну косу. Свршио је четири разр. основне школе и један разред гимназије. Неко време био је на занату и учио је да прави шећер и ликер, па је и занат као и школу напустио. Сада, кад ово пишемо о њему, он већ по трећи пут издржава судску осуду у Топчидеру.

Први пут осуђен је год. 1895. од стране првостепеног суда за град Београд, на шест месеци затвора због опасне крађе, коју је извршио Петру Радосављевићу, трговцу овдашњем. Исте године и од истог суда осуђен је на годину дана затвора опет због опасне крађе, коју је извршио у самој главној полицији на овај начин: Он, Коста Велић, Светислав Живковић, Франц Матош и Милорад Костић (ни један од тих није пунолетан) разбили су прозор на соби тадањег одације управног Станислава Јанковића, ушли су по том у собу и обили сандук Станисављев, па из истог украли око 220 динара готовог новца и у таксеним маркама, па су за тим побегли. После неколико дана сви су похватани.

Пресудом првостепеног суда за град Београд од 20. августа 1897. године № 15070. Драгољуб је по трећи пут осуђен на три године затвора због крађе новчаника, Јовану Дилберу, апотекару оvd. За време ислеђења побегао је из судског затвора и тек после 18. дана ухваћен је у Параћину новембра 29. прошле године. Драгољуб је спроведен управи београдског казненог завода на издржање осуде.

Међу свима малољетним лоповима и кесарошима „Јагодинче“ заузима прво место.

Ми тврдо верујемо, да ће он, ако се каквим случајем не поправи, постати гори и опаснији од Илије Гавриловића, Мите „Штете“ и осталих, па ће на крају крајева свршити на „Карабурми“ или, што би за њега срећа била, у некој болници. Радовали би се кад ни једно од ово двога неби било већ кад би „Јагодинче“ по издржаној осуди озбиљно прилегао на каквакв поштен посао...

НИКОЛА МИЛОЈЕВИЋ.

И опет ћемо о њему да пишемо, јер он је вечита заго-
нетка, проблем, кога не могу решити ни највећи психијатри
овога света. Тај Никола, стајао је пре неки дан пред нама у
канцеларији кривичнога одељења управе града Београда. Ево
како у природи изгледа овај Никола. Омаленог је раста. Ке-
стењаве браде, која иде доле на „шпиц“; малих бркова; у гор-
њој вилицы нема два зуба и за то, кад говори, по мало врска.
Лице му је доста пуно; коса црна и густа; очи му се живо
покрећу с предмета на предмет. На врату, с десне стране, има
траг од шкрофула или какве опекотине. Кад говори крши пр-
сте, или гастовима пропућа оно што прича. У опште, држање
му је тако, да оно преставља једног интеллигентног човека.

И тај Никола стајао је пред нама тих, миран и — при-
видно смрвљен за то, што је изгубио „свој глас“, и што му је
одузета могућност, да може и даље варати лаковерни свет. Из
акта који су нам стављена на расположење, о њему смо ово
сазнали.

Приликом Ободске прославе на Цетињу, међ осталим го-
стима из Србије био је и Никола. Тискао се свуда. Говорио
је, како је он учитељ из Старе Србије и како је за идеју Срп-
ства страдао. Кад је кнез Никола одликовао поједина лица из
Србије орденима „Даниловог реда“, Никола оде код нашег је-
дног великог чиновника, који се тада са гостима на Цетињу
налазаше.

— Господине...

— Шта желите?

— Ја сам, као што знате, учитељ у Старој Србији. Сву
моју снагу, сав мој живот, посветио сам идеји Српства. Нај-
лепше дане моје младости провео сам у оним неослобођеним
крајевима, и потпаљивао сам огањ родољубља и свести у ср-
цима нашега народа. Па за то, држим, да је право, да и ја
добихем орден „Даниловог реда“ к'а и друга моја браћа —
учитељи.

Господин слеже мало раменима, па тек рече:

— Па лепо, казаћу да се и вама да.

— Хвала...

И доиста, Никола је успео, те је и он био одликован
овим орденом. Ал' ђаво не спава. Његова стара навика из-
била је на површину. Он је на путу, враћајући се са Цетиња,
покрао једног свог друга. За то му је одмах одузето одличје.

То је било *пре*, а *сада*, у новије доба? Да пустимо, нека
с'ам говори. Он је толико дрзак, толико префињен, да и с'ам
често мисли, како је све оно истина, што он прича. Његова су
казивања проткана тако, да не могу у први мах сумњу изазвати.
Логична веза, сталност у исказима, опис места и т. д. све је
то смишљено и у свему се слаже до ситнице. Он добро по-
знаје и географију, јер може тако тачно да опише не које
место, као да је у њему провео цео свој век. Он је решен и
на крајна ерества. Ево шта је једном са својом женом учинио.

Раставио се од ње. Обоје су пошли својим путем. Она
на пут часног и поштеног рада, а он је наставио своја вара-
ничка дела. Једном је нађе у најживљој београдској улици.
Беше с'ама.

— Стој!

Она стаде.

— Куд си пошла?

— Имам посла...

— Пођи са мном. Имам и ја с тобом посла.

У његовом гласу беше нечега заповедничког. Она је од
тога гласа задрхтала и пошла мирно с њиме. Ишли су ћутећи.
Пресекоше неколико улица, па стигоше на — Дунав. Обалу
су таласи заплускивали... Пођоше ближе обали. Жена устукну
натраг.

— Куда ме водиш?

— За мном, ближе, ближе...

— Не, нећу. Знам шта хоћеш. Остави ме!

— За мном, грмну Никола и силно је дочена за руку.

Она се сиротица отимаше. Поче из гласа викати... Били су већ
на домаку реке... На један мах створи се пред њима један ро-
ђак спроте жене са жандармом. Они су, јамачно, из далека
пратили Николу.

— Шта ћеш с том женом, несрећнице? викну рођак.

— У име закона, напред, рече жандарм.

Никола стајаше запрепашћен. План му се разбио као оно
сапуњави мехур на руци несташне дечице. Погнуо је главу и
пошао са жандармом у — полицију.... Дакле, Никола је хтео
да буде и — убица, јер се друкчије не да објаснити овака
његова радња.

Никола је прогнат из Србије за А-Угарску. У Земуну је
био ухапшен. Тамо је на протоколу овако лагао.

— Рођен сам у Зворнику. Још као мало и нејако дете,
дошао сам са стрицем својим, Лазаром Тодоровићем у Србију.
То је било, мислим 1875. године. Стриц ме остави у Шанцу
код некога Антонија Пејовића, па је онда отишао на бојно
поље где је доцније погинуо... Не знам како, ал' држава срп-
ска примила је на себе ту дужност, те ме школовала у Бео-
граду све до 1885. године. Те исте године послаше ме у Ру-
сију да наставим науке. Тамо сам остао све до 1889. године.
Тада сам се вратио у Србију и дам тадањој влади обвезу: да
ћу служити где ме буду поставили.... Поставише ме за учи-
теља у турској царевини. Као такав био сам у Призрену, Бе-
лом Пољу, Скопљу и Солуну. Испунио сам дакле своју обвезу,
јер сам четири године одслужио у оним местима у која су ме
били послали. Кад сам се вратио у Србију 1894. год. поста-
више ме за чиновника Министарства финансија. Хе, ал како
се код нас владе често мењају, то сам и ја, као познати по-
литичар био из службе отпуштен... Остав без службе латим
се литерарног рада. Био сам уредник „Борбе“, па онда и „Днев-
ног Листа“... Моји оштри чланци; моја критика на систем оне
владавине није власницима говела, па за то ме оптуже за —
велеиздају и осуде ме на годину дана затвора, а после ме
прогнаше у А-Угарску...

Ето тако је говорио овај Никола код редарственог по-
вереништва града Земуна. И све што је казао — слагао је...
Лагао је онако на — дохват, а кројио је све — без маказа.
На против, он је родом из села Вакупа, у срезу алексинач-
ком. Има тамо оца Милоја Тасића, мајку Јелену и брата Вла-
димира Тасића, који је поднаредник у подофицирској пешач-
кој школи... Он се, вели, сада каје, и обећава, да ће се по-
правити. — Ако се, вели, пустим у слободу, отићи ћу тамо
где се боре Американци и Шпањолци, па ћу, или пасти, или
постати човек и опрати са себе ову тешку лагу... Ама, ко ће
му то веровати? Та за Бога, то говори Никола Милојевић, а
Никола слаже чим уста отвори... Дај Боже, да се збиља по-
прави, ал — „мрка кана зла прилика“. Још нешто. Он нам је
обећао, да ће с'ам написати своју биографију. „И тако је“, вели,
„сва моја будућност у Србији сарањена“... Ако у њу не унесе
лаж, она ће доиста бити веома занимљива. Видећемо...

ЛОПОВСКИ ХУМОР.

II.

Врло је интересантна психологија старих, увежбаних крад-
љиваца и преступника од заната. У најновије време почела се
обрађати нарочито озбиљна пажња на студију душе и њених
особина код лопова, на студију њихове физиономије и језика,
рада и опхођења. Заиста, за криминалисту, ништа не даје то-
лико богату и разноврну, толико интересантну и поучну грађу,
колико душевни свет преступника, лопова, злочинаца, јер они
увлаче посматрача у најдубље кутке оне тајанствене лабора-
торије што се зове душа. То је читав један свет са мислима
и осећањем, који се од обичних људи јако одликује, особинама,
навикама, мишљењем и страстима.

Увежбани полицијски посматрачи умотрили су, у више
прилика, једну нарочиту особину код крадљиваца од заната:
— то је присебност, ведар дух и комбинативна фантазија. Ста-
рога лопова пре ћете збунити каквим згодним, духовитим пи-
тањем или вицем и нагонити га на признање дела, него што
ће га заплашити полицајчева претња или осорност. У првом
случају признање није изнуђено, но је драговољно; у другом
је — по нужди, изнудно. Он се боји онога који му прети бати-
нама и изнуђује признање; али је вазда далеко отворенији и
оданији према ономе, ко уме згодним изразима да га себи при-
мами те да се ода.

А кад је већ ту; т. ј. кад већ стоји пред иследником, он
је толико присебан, да је за раније припреман на свако пи-
тање. Он је спремио све могуће одговоре и уме се увек наћи.

Једном је изашао лопов пред Н. иследника. Овај с њим одмах у разговор.

— О, Лазо, сервус, дакле опет у бајбок. Та докле ћеш, човече божји, ти баш не избиваш из апсе.

— Знате, господин Н. не марим да се сељакам.

У другој једној прилици:

Живкић је учинио нову опасну крићу у Васиной улици. А до скоро је због исте ствари већ лежао апсу.

— Дакле опет због похаре Живко?... Е, честитам, честитам, — рече му иследник Н.

— Молим, немате на чему.

— А што?

— Срамно сам преварен: нашао само неколико динара и једне старе панталоне...

Давнашњи лопов има страст да краде и да прича; ни једна његова прича није сентиментална: све су веселе. Кад је у апсу воли добру порцију, воли друштво и лепе, оригиналне епизоде из живота: виц и шала пријатни су му као и сан. Кад је у слободи често се сећа оних ортака, што су, како они веле, остали »у Абацији« — т. ј. апсу.

Може га оставити друштво или памћење, али га његов хумор никада не оставља; то му је највернији пратилац. Да тога лопови немају, врло би им брзо досадио онај ужасни и сурови живот, што га они проводе. Лопов без духовитости, без вица одвратан је и кадар лако да се ода злочинствима; то је већ бестија у човеку.

* * *

Пре неколико година, дошло је много Срба са стране у Београд, да присуствују једној реткој свечаности.

Ма да је полиција за раније све лопове прибрала да они то време, док траје прослава, преседа у »Абацији«, ипак није могла све пријатеље туђих цепова под своје окриље да доведе. И док је г. М... вић држао беседу на железничкој станици, један се »мајстор« привукао неком С. П. новосађанину и лепо му »скинуо« торбу, у којој је било доста новаца, нека писма и дваестак визиткарти. Полиција, наравно, лопова није нашла; ал за то је он сам торбу вратио правоме газди. Странац је сутра дан већ нашао торбу на своме столу; у хотелу и кад ју је отворио нашао је једно писамце.

»Поштовани и цењени госп. П.

»Нема сумње да вам је ова врло фина торба кака драга успомена — за то вам је и враћам; оно што је у њој било задржао сам за неке своје домаће потребе. И писма која су била у торби, враћам вам; дајем вам своју часну — лоповску реч: нисам их читао; верујте: не марим да завирујем у туђа писма.

Не могу, а да вам овом приликом не напоменем, да сте врло паметно урадили, што сте оставили своје визиткарте у торби, те бар знамо с ким имамо посла, а тиме сте учинили могућност, да новова дођете до своје fine и скупоцене торбе. Саветујте пријатеље, да увек у нотесу, крај новаца ил у торби међу и своје визиткарте.

Овде често бивају прославе; молим вас дакле да нас не заборавите, но да нас о будућој првој прослави изволите посетити; радоваћемо се да вас опет видимо. Но једно незаборавите: метите и том приликом поред доста пара у торбу и своју тачну адресу.

Дај Боже да се скоро опет састанемо.

С особитим поштовањем

Јеша „зец“

искусан ал поштеи лопов.

(СВРШИЊЕ СЕ).

П О Т Е Р А.

Петар и Василије браћа Николићи и Петар — Периша — Јовановић, скитачки цигани, у друштву са осталима — који су похватани — извршили су у алексиначком и околним срезовима више опасних и простих крађа. Кад су код њихових кућа нађене покрађене ствари, они су одма побегли. Петар Николић има 30. год., раста средњег, у опште црне боје, бркова црних, средњих, браду брија. У средини горње вилице нема једног зуба, у снази је пун. Василије има 28. год., раста средњег, у лицу црне боје, бркова и браде врло малих, лица округла, у снази сувоњав. Периша — Петар има до 35. год.

раста повисока, у лицу црне боје, бркова повећи, црни; носи браду а често је и брија; лица дугог иначе сувоњав. Сви од одела носе чакшире и гуњиће а на глави шубаре. Василије није жењен. Петар Николић има жену и једно женско дете од године дана. Петар — Периш, има жену и 4. деце, два мушка од 8. и 2., и два женска од 13. и 3. година. Наређује се тражење. Нађене стражарно спровести начелнику среза алексиначког, с позивом на Бр. 4646.

Лазар Л. Цветковић, за кога је у броју 22. »Полицијског Гласника« од ове године јављено: да је ухваћен и да се налази под кривичном истрагом

и у притвору код Начелника среза алексиначког, ноћу између 26. и 27. прошлог месеца **побегао је из среског аритвора** пошто је врата на апсани разбио. Лазар је родом из Кладова, има 18—19 година, омален, црномањаст, кратког врата, а *лицу бубуљичав*. Учио је 4. разреда гимназије, па се и сад чешће издаје за ђака. По спољашности изгледа миран и благ, али се иза овога у њему скрива велика наклоност за крађе и преваре. Поред крађе коју је извршио своме стрицу г. Мајнољу Цветковићу, рачуновођи алексиначког првостепеног суда, Лазар је извршио и крађу Димитрију Јовановићу, из Кладова. По овој слици Лазар се може лако познати. Наређује се потера. Нађеног треба под јаком стражом спровести

Начелнику среза алексиначког с позивом на Број 5993. или Начелнику среза кључког на Број 5913.

Што његову слику и биографију имамо, заслуга је г. Војислава Ј. Петровића, писара ср. алексиначког.

Живојин Велић, осуђеник београдског казненог завода, под бр. 2902., побегао је 28. прошлог месеца пре подне са

рада из Топчидера. На себи је однео бело рухо и капу осуђеничку, које је извесно у цели прикривања замену са другим.

Живојин је родом из варошице Параћина. По занату је био калфа кројачки. Како је Живојин сликан на неколико дана пре бегства, то му је лик потпуно веран слици и по њој ће га сваки лако познати.

Наређује се потера за њим. Пронађеног треба под јаком стражом спровести у прави београдског казненог завода, с позивом на њен акт од 28. Маја ове године под Бр. 3259, или га спровести управи града Београда, с по-

зивом на бр 12355. Нарочито ваља обратити пажњу у околини његовог места рођења, тамо негде око Параћина.

Тијана, кћи Игњата Милијановића из Петњице, ср. трнавског окр. руднич., која је била на лечењу у болници душевне болести, побегла је из овог завода 30. пр. мес. Пронађену Тијану треба спровести или болници или управи града Београда, с позивом на бр. 12620.

Иван Глишић, бив. магац, соларе у Смедереву, син Милоша Глишића, тргов. орд. који се решењем првостеп. смедеревског суда од 23. маја ове год. Бр. 11728 има ставити у притвор, за дело из § 191 крив. зак. тражи се. Нађеног треба упутити стражарно управи града Београда.

Иван Зарић из Београда, војни бегунац 2 чете I. баталјона VII пука „Краља Александра I.“ побегао је из команде. Нађеног треба стражарно спровести Управи града Београда. Лични је опис Иванов: висина 1-70 м. обим груди 0-82 м. плав, бркова кратких, очију плавих, браду брија, особени знака нема. Пронађеног стражарно спровести управи гр. Београда.

Владимир Јовановић, из Београда, војник 2. чете I баталјона VII пука, побегао је из команде. Лични му је опис: висина 1,68 м., обим груди 0,81 м., лица смеђег, бркова кратких плавих, браду брија, очију плавих, знаке особене нема. Пронађеног спровести управи града Београда с позивом на Бр. 12.092.

Живко Томић, из Београда, војник 9. батерије дунав. артиљер. пука, утекао је из команде. Пронађеног спровести стражарно управи града Београда с позивом на Бр. 12282.

Михаило Араповић, из Радаљева, дунђерски раденик из Београда, по решењу г. Министра војног, има да се упути на шестодневно вежбање (на кулук) у Б. Башти — Оклетач. Пронађеног одмах треба стражарно спровести управи града Београда на Бр. 12142.

Милеву, жену Арсенија Димића, бив. одговорног уредника „Дневног Листа“, тражи Београдски духовни суд актом од 13. маја ове год. Бр. 3428. Нађену треба одмах упутити управи града Београда с позивом на Бр. 11821.

Ђорђе Тасић, надничар из Пирота, 27. пр. мес. изјутра убио је своју жену Ману па по том умакао пегде. Ђорђе је стар око 60 година, на глави има шубару, на ногама опанке боје бакрене отворене, бркова и косе плаве затворене. Наредује се потера актом начелства пиротског Бр. 4713. и управе града Београда Бр. 12298.

Марко Матић, надничар из Дубља, среза мачванског окр. подринског, тражи се по извесном кривичном делу. Пронађеног треба спровести начелнику ср. врачарског, с позивом на његов акт Бр. 6548. или управи гр. Београда на Бр. 12299.

Лазар Ђорђевић, ковачки циганин и његова жена **Милена**, а тако исто и **Милена** жена Петра Сарге циганина, који су у 1894. год. живели у Новом Селу, ср. трстеничком, оптужени су за дело из §. 173. казненог закона. Пошто се њима не зна стално место становања, начелство крушевачко актом Бр. 5753. расписује потеру за њима. Пронађени могу се спровести и управи града Београда с позивом на Бр. 12407.

Марта, жена Милована Обреновића, из Јагњила, одбегла је 25. пр. мес. у јутру од свог мужа, одневши му 5 дук. цес. у злату, 100 дин. у банкама, 2 ћилима и 1 поњаву као и једну хрпу платна, 13 пари кошуља, 6 пари чарапа и још неке ствари за које се још не зна. Марта има 32 год., раста средњег, образа кратких смеђих, косе смеђе, у оделу сељачком. Са собом је одвела и једно своје мушко дете од 11 год., које је имала са мужем Милованом. Наредује се тражење. Нађену стражарно спровести начелнику ср. јасеничког (окр. крагујевач.) с позивом на бр. 9195, или управи гр. Београда на бр. 12586.

Франц Ајзел, олд. зидар, потребан је првостеп. суду за вар. Београд по акту Бр. 4660 ради саопштења судског решења по његовој кривизи из §. 185. крив. закона. Пронађеног упутити управи гр. Београда с позивом на бр. 12735.

Код Пауна М. Кржана тежака из Дубоке среза звишког ухваћена су два крадена вола са лажним сточним пасошима општине средњевске, среза рамског и општине рановачке, среза млавског. Волови су оба длаке црно сивасте, рогова средњих разведених у страну, још не ујаловљени, испод 3 год. старости т. ј. један је променио два зуба а други још није ни једао, од роваша има један мало сечено на десном јузу. Траже се сопственици, да се што пре са доказима пријаве начелнику ср. звишког с позивом на бр. 5495, или управи гр. Београда на бр. 12612.

Аврам Миленковић звани „Церовак“, из Бресног Поља, среза трстеничког, који је пре извеоног времена условно пуштен са робије, отумарао је од своје куће незнано где. Аврам има да се подвргне издржавању полицијског надзора. Начелство округа крушевачког Бр. 6062.

ТРАЖИСЕ.

Анку, удову пок. Јована Величковића, бив. олд. и **Андрију Величковића**, олд. раденика, тражи првостепени суд за вар. Београд актом № 11344. и акт управе гр. Београда № 12077., ради саслушања по маси пок. Јована Величковића, бив. олд.

СТРЕЉАНИ.

„Са зликовцима треба чистити,“ рекао је пре неки дан, један наш уважени правник... Тако је било и са овим Светозаром Петровићем. Он је био зликовац по својој дивљој и необузаној природи. Родом је из села Лесковца у срезу посавском, округа подунавског. Имао је тек 26 година, а био је потпуно здрав и добро развијен. У место, да своју снагу жртвује својој отаџбини, он умире јадно и жалосно, везан за колац, од хитца жандарских пушак... Ево у кратко његових недеља. Године 1891. извршио је разбојништво у друштву са Живаном Толовићем, Светозаром Митровићем и Крсманом Новаковићем тежацима из Лесковца, — над Милошем Н. из Рожанца. Том приликом однели су свега 10 динара, колико је при себи имао. За ово дело Светозар је осуђен пресудом подунавског суда од 24. августа 1891. године на 18. година, а остали, као малољетни на по 12. година

робије... Од ове казне, Светозар је издржао само 3. године, а остало је био помилован. Јес, он је био ослобођен даље казне да опет загази у — грех, у злочин.

Чим се пустио из казамата, његова дивља природа гонила га је на нова, злочина дела. Тако, на дан 29. јануара ове год. у друштву са Живаном Младеновићем из Лесковца, дозволи су у кућу Живанову Радосава Живковића, циганина — ковача, па га убили. Убиство ово донело им је само — *пет динара* који су новац „братски“ поделили. По извршеном убиству, леш су везали појасом преко средине и бацили га не далеко од куће, где га је полицијска власт нашла. За ово дело, Светозар је пресудом поротног суда за округ подунавски осуђен на — смрт, а Живан, чију ће мо слику донети у идућем броју, на 20. година робије. Ову је пресуду оснажио и касациони суд. Над Светозаром извршена је смртна пресуда. За циглих 2-50 динара, платио је главом, а могао је, да је само хтео, са коришћу да послужи својој отаџбини...

Светозар је пре неки дан спроведен начелнику среза посавског, где је над њим извршена смртна пресуда.

Мита Витез звани „Штета“, опасан лопов, који је пресудом свију земаљских судова осуђен на смрт за дело опасне крађе, спроведен је 3. ов. м. у Паланку; а 4-ог извршена је над њим смртна пресуда. Ми смо Витезову слику донели у нашем листу два пута до сада. Први пут у прошлој години на стр. 161. у 20. броју, и други пут на стр. 129. у бр. 17. од ове године.

У идућем броју, донећемо слику у групи где је Витез сликан са свима својим саучесницима и јатацима.

ИЗЈАВЕ, ПОРУКЕ И ОДГОВОРИ УРЕДНИШТВА.

Из уредништва нестала је годишња бесплатна карта од српског бродарског друштва од бр. 43. која гласи: на уредништво „Полиц. Гласника“ за све пруге за текућу 1898. годину. Уредништво је од Управе истог друштва добило дупликат ове карте. Изгубљена карта оглашује се за невредну.